

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.635 van 13 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché P VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 augustus 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 juli 2008, verstuurd op 17 juli 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Mazar-i-Sharif (in de provincie Balkh). U bent van Tadjiekse origine. In 1993, toen u twintig jaar oud was, vluchtte u naar Iran, waar u werkte als kleermaker. U bent gehuwd met (B.A.) (O.V. X). In Iran had u veel hulp van (R.A.), een orthodox christen.

Onder zijn invloed bekeerde u zich tot het christendom en in maart/april 2003 heeft u zich laten dopen. Een drietal maanden geleden werd u bij een identiteitscontrole opgepakt. Omdat u niet in het bezit was van de nodige identiteits- en verblijfsdocumenten en u verklaarde Afghaan te zijn, werd u naar Afghanistan gerepatriëerd. Eens aan de Afghaanse politie overgedragen, werd u vrijgelaten. Met de hulp van een smokkelaar keerde u terug naar Iran. U wilde immers niet in Afghanistan blijven uit vrees voor uw familie, die op de hoogte was van uw bekering. U wilde evenmin in Iran blijven, uit vrees nogmaals te worden gearresteerd. Vanuit Iran reisde u op 15 augustus 2007 per vliegtuig naar Dubai en verder naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u per auto naar België, waar u op 16 augustus 2007 aankwam. U verklaarde zich dezelfde dag vluchteling. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een nationaliteitsverklaring voor, uitgegeven door de Afghaanse ambassade in België. Verder legde u enkele foto's van uw doopsel voor en algemene informatie over de problemen van Afghanen in Iran."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoeker legt dermate vage verklaringen af over diverse aspecten rond zijn bekering dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang komt;
 - voorts is verzoekers kennis van het christelijke geloof dermate beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat hij zich van de islam tot het christendom zou hebben bekeerd;
 - verzoekers gebrek aan formele opleiding en het feit dat hij analfabeet is, biedt geen afdoende verklaring voor de aangehaalde hiaten in verzoekers kennis waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging omwille van zijn bekering;
 - het door verzoeker neergelegde nationaliteitscertificaat van de Afghaanse ambassade in België wijzigt de vaststellingen niet, aangezien verzoekers nationaliteit en identiteit niet worden betwist;
 - de door verzoeker voorgelegde foto's wijzigen de argumentatie evenmin, aangezien zij geen objectieve bewijswaarde hebben;
 - de neergelegde documentatie over Iran doet evenmin afbreuk aan voorgaande elementen, aangezien deze informatie van algemene aard is en verzoekers persoonlijk asielrelaas niet ondersteunt;
 - actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn van Mazar-i-Sharif geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

- 2.1.2. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn gezin zich wel degelijk tot het christendom bekeerden en betwist dat hij vage verklaringen zou hebben afgelegd. Volgens verzoeker kan men van hem niet verwachten dat hij elke priester, pastoor en daarbovenop diens vrienden bij naam kan noemen, gezien het algemeen geweten is dat de orthodoxe kerk vrij besloten is op dat vlak. Verzoeker stelt tevens dat hij zich in de loop van het jaar 2007 heeft bekeerd tot het katholieke christendom en op 23 december 2007 werd gedoopt en zijn vormsel kreeg van een pastoor/priester van het Bisdom Antwerpen, en hij voegt in dit opzicht stuk 4 bij zijn verzoekschrift, waardoor het volgens verzoeker dan ook geen verwondering dient te wekken dat hij van bepaalde aspecten van het orthodoxe christendom niet meer op de hoogte is. Verzoeker voert tevens aan dat het gelet op zijn onzekere verblijfssituatie niet verwonderlijk is dat er niet gevierd werd en dat hij dit ook heeft verduidelijkt gezien hij aangaf dat zulks niet gemakkelijk was in het opvangcentrum. Bovendien verduidelijkt hij dat hij en zijn echtgenote verkiezen hun geloof op hun eigen serene manier te belijden, wat inhoudt dat zij niet elke feestdag meevieren nu zij dit aanzien als een commercialisering van het geloof.

Verzoeker stelt tevens dat het geloof overal ter wereld op een andere wijze wordt ingevuld en beleefd en dat het christendom daarenboven aan heel wat wijzigingen is onderhevig geweest, waardoor de details dan ook enigszins kunnen verschillen naargelang de geraadpleegde bronnen. Voor het overige zijn volgens verzoeker enkele zogenaamde misverstanden te wijten zijn aan een ietwat mindere vertolking. Bij verzoekers antwoorden is onvoldoende rekening gehouden met het feit dat hij totaal ongeletterd is. Verzoeker legde een nationaliteitsattest neer en noteert dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist. Tot verzoekers verwondering worden de foto's van zijn bekering wel betwist. Ondertussen is verzoeker in België bekeerd tot het katholicisme en legt hij te dien einde een verklaring van priester De Jong neer zodat hier evenmin twijfel kan over bestaan. Daarenboven legt verzoeker eveneens stukken neer betreffende zijn deportatie. Tot slot vraagt verzoeker hem dan ook het voordeel van de twijfel toe te kennen.

3. De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden bekering van de islam naar het orthodoxe christendom en motiveert dit uitgebreid aan de hand van verschillende vaststellingen. Zo stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker, met uitzondering van R. die hem in contact bracht met deze godsdienst, in het geheel niemand kan opnoemen die tot dezelfde geloofsgemeenschap in Iran behoorde. Verzoeker kent geen enkele priester bij naam, zelfs niet de priester die hem gedoopt heeft, ook weet hij evenmin wie aan het hoofd staat en de huidige leider is van de orthodoxe kerk in Iran. Niettegenstaande verzoeker beweerde reeds twee jaar voor zijn doop naar de kerk te gaan samen met R., die hij als een vader beschouwde (gehoorverslag 10 januari 2008, 7 en 8), kon hij geen enkele andere geloofsgenoot bij naam noemen, noch enige nadere uitleg geven. Verzoeker kon 'zijn' kerk in Iran niet situeren en wendde dienaangaande voor dat hij gezworen had de plaats ervan niet te onthullen (gehoorverslag 10 januari 2008, 10/30). In samenhang hiermee werd vastgesteld dat verzoekers kennis van de christelijke leer uiterst beperkt was en tal van hiaten vertoonde. Verzoeker bleef in zijn antwoorden op de dienaangaande gestelde vragen bijzonder vaag en oppervlakkig of bleef het antwoord op sommige vragen helemaal schuldig.

Waar verzoeker stelt dat hij geen andere geloofsgenoten kan opnoemen omdat de orthodoxe gemeenschap vrij besloten is op dat vlak, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die geenszins gestaafd wordt met concrete gegevens.

Ook verzoekers verklaring volgens dewelke het gebrek aan kennis te wijten is aan het feit dat hij analfabeet is overtuigt geenszins. De bestreden beslissing stelde dienaangaande terecht dat het gebrek aan opleiding en het feit dat hij analfabeet is

geen afdoende verklaring is. De aan verzoeker gestelde vragen betroffen immers elementaire kennisvragen waarvan in redelijkheid kan verwacht worden dat deze ook door een persoon met een geringe opleiding zouden moeten kunnen beantwoord worden aangezien aan de bekering een persoonlijke en weloverwogen keuze is vooraf gegaan.

Met betrekking tot verzoekers opmerking over de tolkproblemen ter verantwoording van zijn foutieve antwoorden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder opmerkingen over de tolk formuleerde niettegenstaande bij de aanvang van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd wordt of de tolk goed begrepen wordt en desgevallend mogelijke problemen met de tolk te melden, hetgeen in casu niet gebeurde. Verzoeker heeft overigens op het einde van het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal zelfs nadrukkelijk gesteld dat er geen tolkproblemen waren en dat hij en de tolk elkaar begrepen (gehoorverslag 10 januari 2008, p. 29/30).

Waar verzoeker stelt dat zijn foto's een voldoende bewijs zijn van zijn doopsel in Iran volgt de Raad verwerende partij waar zij stelt dat de foto's geen objectieve bewijswaarde hebben. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker geenszins een doopcertificaat neerlegt en voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring kan geven. Verzoekers blote bewering dat in Iran nooit attesten worden afgegeven aan christenen ten bewijze van het doopsel doch enkel foto's (gehoorverslag 10 januari 2008, 3/30) tart iedere verbeelding en staat haaks op wat dienaangaande algemeen bekend is.

De bestreden beslissing stelde terecht vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring zich te hebben bekeerd tot het christendom. De verschillende vaststellingen die over zijn gebrekkige kennis uitgebreid aan bod komen in de beslissing vinden allen steun in het administratieve dossier. Verzoeker slaagt er geenszins in een aannemelijke verklaring te geven voor deze vastgestelde gebrekkige kennis. Deze bekering vormt de kern van verzoekers relaas, dienvolgens kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zijn land heeft verlaten om redenen die verband houden met het vluchtelingenverdrag.

4. Wat betreft de door verzoeker neergelegde stukken houdende een nationaliteitsverklaring, stukken betreffende 'zijn' deportatie, de verklaring van priester De Jong alsook een aantal arresten merkt de Raad het volgende op.

De door verzoeker neergelegde nationaliteitsverklaring afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel is geenszins een bewijs van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit. Het is immers van algemene bekendheid dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land geteisterd hebben, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Verzoeker legt evenmin een document neer op basis waarvan de ambassade zich heeft gesteund om een dergelijke nationaliteitsverklaring op te stellen en aan verzoeker te overhandigen. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat het aan verzoeker overhandigde document hem bijgevolg verstrekt is geworden louter op basis van zijn verklaringen.

De door verzoeker neergelegde documenten betreffende 'zijn' deportatie betreffen de algemene situatie van illegale Afghaanse arbeiders in Iran en kunnen geenszins betrokken worden op verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker, geboren in 1973, is immers volgens zijn verklaringen op twintigjarige leeftijd naar Iran getrokken. Het is van algemene bekendheid dat Afghaanse vluchtelingen zich begin jaren negentig zonder problemen konden laten registreren en zodoende verblijfsdocumenten konden bekomen. Verzoeker maakt bijgevolg geenszins aannemelijk al die jaren illegaal in Iran

te hebben verbleven waardoor hij evenmin aannemelijk maakt gedwongen te zijn gedeporteerd.

Wat betreft tenslotte de verklaring van priester De Jong stelt de Raad vast dat dit stuk werd opgesteld op 23 december 2007. Het document bevestigt dat verzoeker en zijn echtgenote op die dag het doopsel en het vormsel ontvingen alsook dat hun dochter dan gedoopt werd.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker die op 10 januari 2008 en op 5 februari 2008 werd geïnterviewd op het Commissariaat-generaal dit stuk niet neerlegde en daarenboven op geen enkel ogenblik tijdens de gehoren melding maakte van het feit dat hij in België opnieuw zou zijn gedoopt en het vormsel zou hebben ontvangen. Meer nog, verzoekers stelling dat hij zich in de loop van het jaar 2007 zou hebben bekeerd tot het katholieke christendom en de inhoud van het attest, stroken niet met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelde toen immers uitdrukkelijk dat hij een orthodoxe christen is. Op de vraag hoe hij zijn christelijke overtuiging in België beleefde, stelde hij wel katholiek te zijn geworden. Toen hem echter nogmaals werd gevraagd hoe hij zijn christelijke overtuiging in België beleefde, antwoordde hij uiteindelijk dat hij al 2 of 3 keer naar de kerk in Sint-Truiden was geweest (gehoorverslag 10 januari 2008, p. 4, 16). Verzoeker maakte toen echter helemaal geen gewag van het feit dat hij op 23 december 2007 het sacrament van het doopsel en het vormsel zou hebben ontvangen in een parochie in Kapellen in het Bisdom Antwerpen. Aangezien het niet aannemelijk is dat verzoeker een dergelijk essentieel element niet vermeldt, terwijl hem herhaaldelijk de vraag is gesteld over de manier waarop hij zijn christelijke overtuiging in België beleeft, kunnen er toch ernstige vraagtekens worden gemaakt bij de waarde van het neergelegde attest. Dienvolgens kan men zich niet van de indruk ontdoen dat de bekering in België om opportunitaire redenen gebeurde eerder dan om zuivere geloofsredenen. De Raad komt tot het besluit dat verzoekers bekering in België een opportunistisch en gedongen karakter vertoont, met als enig doel het statuut van vluchteling te verkrijgen.

De door verzoeker neergelegde arresten tenslotte hebben geen enkele precedentswaarde aangezien ieder dossier individueel wordt behandeld en beoordeeld op zijn eigen merites.

2.1.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking genomen worden.

1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van goede trouw. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een reëel risico liep ernstige verwondingen op te lopen of gedood te worden naar aanleiding van een willekeurig conflict in zijn regio. Verzoeker geeft toe dat de provincie waar hij vandaan komt, zijnde Balkh, misschien nog niet als dusdanig wordt vermeld op de lijst van de gevaarlijke provincies van het UNHCR, maar hij stelt dat het geweld in de regio zeer snel optrekt en fluctueert. Dat de verwerende partij zelf nota bene stelt dat er berichten zijn dat ook in sommige delen van het noorden insurgents pogen het gewapende conflict naar daar uit te breiden. Dat er bovendien een verslechtering is sinds de periode dat verzoeker de streek verliet. Verzoeker meent eveneens dat het argument dat inwoners van bepaalde districten wel, maar inwoners van andere omliggende districten dan weer niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming niet opgaat.
2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel

48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een voorgehouden illegaal verblijf in Iran gevolgd door een deportatie naar Afghanistan. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfssituatie de laatste jaren en mogelijk staatsburgerschap van derde landen, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 1, 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, eveneens van het beginsel van goede trouw.
- 2.2.4. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.2.5. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat het een vaststaand gegeven is dat burgers in Afghanistan en in zijn regio het slachtoffer worden van onmenselijke behandeling. Verzoeker verwijst ter zake naar de actualiteit en de talrijke rapporten van het UNHCR en AI. Voorts stelt verzoeker dat hij gedeporteerd werd van Iran naar Afghanistan en gedurende 1 week werd opgesloten. Verzoeker legt ter zake een krantenartikel neer waaruit de slechte omstandigheden waarin de deportatie plaatsvonden blijken.
- 2.2.6. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2 §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (RvS 3 juli 2007, nr. 173.134). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4 §2 b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 §2 b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Verzoeker voert echter geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet. Enkele citaten uit algemene rapporten volstaan niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

- 2.2.7. Verzoeker beroept zich in een vijfde middel op schending van artikel 9 EVRM. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn bekering tot het orthodoxe christendom in eerste instantie, en tot het katholicisme nadien.
- 2.2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bekering tot het christendom. Wat zijn vermeende bekering tot het katholicisme betreft wordt verwezen naar supra 2.1.4..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.